

ศุกร 12 เมษายน

สัปดาห์ที่ 2 เทศกาลปัสกา

สดด 27:1,4,13-14

ทำวัตรสัปดาห์ที่ 2

พระวรสาร

ยบ 6:1-15

หลังจากนั้น พระเยซูเจ้าเสด็จข้ามทะเลสาบกาลิลีหรือที่เบเรียส ประชาชนจำนวนมากตามพระองค์ไป เพราะได้เห็นเครื่องหมายอัศจรรย์ที่ได้ทรงกระทำแก่ผู้เจ็บป่วย พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขา ประทับที่นั่นพร้อมกับบรรดาศิษย์ ขณะนั้นใกล้จะถึงวันฉลองปัสกาของชาวยิว

พระเยซูเจ้าทรงเฝ้ามองพระพักตร์ ทอดพระเนตรเห็นประชาชนจำนวนมากที่มาเฝ้า จึงตรัสแก่ฟิลิปว่า ‘พวกเราจะซื้อขนมปังที่ไหนให้คนเหล่านี้กิน?’ พระองค์ตรัสดังนี้เพื่อทดลองใจเขา แต่พระองค์ทรงทราบแล้วว่า จะทรงทำประการใด ฟิลิปทูลตอบว่า ‘ขนมปังสองร้อยเหรียญแจกให้คนละนิดก็ไม่พอ’ ศิษย์อีกคนหนึ่งคือ อันดรูว์ น้องของซีโมน เปโตร ทูลว่า ‘เด็กคนหนึ่งที่มีขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาสองตัว ขนมปังและปลาเพียงเท่านี้จะพออะไรสำหรับคนจำนวนมากเช่นนี้?’

พระเยซูเจ้าตรัสว่า ‘จงบอกประชาชนให้นั่งลงเถิด’ ที่นั่น มีหญ้าขึ้นอยู่ทั่วไป เขาจึงนั่งลง นับจำนวนผู้ชายได้ถึงห้าพันคน พระเยซูเจ้าทรงหยิบขนมปังขึ้น ทรงขอบพระคุณพระเจ้า แล้วทรงแจกจ่ายให้แก่ผู้ที่นั่งอยู่ พระองค์ทรงกระทำเช่นเดียวกันกับปลาตามที่เขาต้องการ เมื่อคนทั้งหลายอิ่มแล้ว พระองค์ตรัสแก่บรรดาศิษย์ว่า ‘จงเก็บเศษขนมปังที่เหลือ อย่าให้สิ่งใดสูญไปเสียเปล่า’ บรรดาศิษย์จึงได้เก็บเศษขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนที่เหลือนั้นได้สิบสองกระบุง เมื่อคนทั้งหลายได้เห็นเครื่องหมายอัศจรรย์ที่ทรงกระทำ ก็กล่าวว่า ‘ท่านผู้นี้เป็นประกาศกที่แท้จริง ซึ่งจะต้องมาในโลก’ พระเยซูเจ้าทรงทราบว่าคุณเหล่านั้นจะมาใช้กำลังบังคับพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ จึงเสด็จไปบนภูเขาตามลำพังอีกครั้งหนึ่ง

ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่สามารถดับความหิวหรือกินแล้วจะไม่หิวอีก แต่ในพระวรสารวันนี้มีอาหารชนิดหนึ่งที่เราเห็นประชาชนจำนวนมากกระหายหานั้นคือการฟังพระวาจาของพระเยซูเจ้า ซึ่งเป็นอาหารทรงชีวิตที่พระองค์ทรงนำมาให้พวกเขา แต่อีกมิติหนึ่งเราเห็นองค์พระเยซูเจ้าเองทรงเห็นและเข้าใจความต้องการของเรามาก ในสิ่งที่เราจะดำเนินชีวิตในโลกนี้ และพระองค์ก็ได้ทรงมอบอาหารฝ่ายร่างกายให้อีกด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเมตตาของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเราทุกคน เป็นรูปแบบที่พระองค์ทรงกระทำให้เราเห็น เราควรแบ่งปันสิ่งที่เราได้รับจากพระองค์ให้แก่ผู้อื่นเช่นเดียวกัน

บทอ่านที่ 1

กจ 5:34-42

ขณะนั้น อาจารย์กฎหมายชาวฟาริสีคนหนึ่งชื่อกามาลีเอล เป็นที่เคารพนับถือของประชาชนได้ยืนขึ้นในสภาชั้นเฮดรินและขอให้นำบรรดาอัครสาวกออกไปข้างนอกสักครู่หนึ่ง แล้วจึงกล่าวแก่บรรดาศมาชิกสภาว่า

“ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ท่านจะทำอะไรกับคนเหล่านี้ ก็จงคิดให้ดีเสียก่อน... จงเลิกเอาใจใส่คนเหล่านี้และปล่อยเขาไปเถิด เพราะถ้าแผนการและกิจการของเขามาจากมนุษย์ มันก็จะสลายไปเอง แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะไม่สามารถทำลายเขาได้ มิฉะนั้น ท่านจะกลับเป็นผู้ต่อสู้กับพระเจ้าเสียเอง”

ทุกคนเห็นชอบด้วยกับกามาลีเอล จึงส่งคนไปเรียกบรรดาอัครสาวกเข้ามา สั่งให้เขียนและกำชับมิให้พูดในพระนามของพระเยซูเจ้า แล้วปล่อยตัวไป...